

Jeg troer dog, at man er berettiget til at udtale dette. Jeg behøver blot at erindre om de fortrolige Forhandlinger — og er der Noget, der ſkulde viſe Fryſternes perſonlige Sindelag, maatte det netop være ſaadanne fortrolige Forhandlinger — der ſom bekiendt bleve førte, og ſom endogſaa angik en meget nær Sammenſlutning mellem de tre nordiſke Riger henimod Slutningen af Krigen under Londonconferencen, hvilke — de ere jo Alle og Enhver bekiendte — dog vare et Udtryk, baade for Kong Carls og Chriſtian den Niendes Anſkueller. Det ærede Medlem meente dernæſt, at vi dog, hvis vi ikke vilde lægge Mere i Ordene end det, ſom Alle kunde ventes at ville tiltræde, vel maatte kunne gaae ind paa Vædringsforſlaget om at indſætte „hver enkelt Riges“ Selvſtændighed. Jeg for mit Vedkommende kan ganſke viſt ikke gaae ind derpaa. Jeg troer, at de brugte Udtryk ere ſaa vide, at de kunne rumme enhver Opfattelse, men naar man ſætter „hvert enkelt Riges“ Selvſtændighed, lægger man noget Mere deri, og Udtrykkene blive noget ſnævrere, og det bliver da et Spørgsmaal, om vi, ſom aabent vedkjende os at gaae videre i vor Opfattelse ſom Skandinaver end det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hanſen), — der iøvrigt jo ogſaa ſelv erklærer ſig for Skandinav — vilde kunne tiltræde den. Jeg kan naturligviſ her kun tale om min egen Opfattelse, min egen Smag for dette Udtryk, og den er ganſke viſt ſaaledes, at jeg vanſteltigt vil kunne tiltræde det, netop fordi jeg har denne Anſkuelse, at Et er Selvſtændighed overfor Broderfolk og et Andet Selvſtændighed ligeoverfor andre fremmede Nationaliteter. Men for atter at gjentage det, det forekommer mig, at vore Udtryk ere ſaa vide, at der ikke kan være den fjernſte Hindring for, at det ærede Medlem efter de Udtalelſer, ſom han ſaa tidt kommer frem med om hans eget ſkandinaviſke Sindelag, godt kan gaae med; de ærede Medlemmer for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hanſen) og Aarhus Amts 1ſte Valgkreds (Winther) have jo ved ſaamange Leiligheder talt om deres Skandinaviſme, at det forekommer mig, at de vel maatte kunne underſkrive de Udtryk, ſom

her ere brugte. Jeg kan, da jeg taler om dette, ikke vel undlade at berøre en Indvending, ſom jeg har hørt privat fra forſkjellige Sider mod denne Sætning. Der ſiges: Det er ikke paſſende for os her at udtale os paa denne Maade, da der ikke findes noget Saa-dant i den Udtaleſe, ſom er kommen fra Norges Storting. Det er en Betragtningmaade, jeg ofte har truffet, hvor der var Tale om Udtaleſe af venſkabelige Bølelſer overfor de andre Riger, men det er en Opfattelsesmaade, jeg fra mit Standpunkt ikke kan forſtaae, og jeg ſkal for at forklare, hvorfor den forekommer mig ſkæv, kun nævne et eneſte Exempel. Jeg troer ikke, at vi Danſke vilde finde det urigtigt af os at tale om vor Forbindelſe med Slesvig, vort Slægtskab med og vort Forhold til Slesvig, ſelv om Majoriteten af den ſlesvigſke Stænderforſamling havde udtalt ſig derimod; jeg troer ikke, at dette vilde forhindre os i at udtale vor Sympathi med Slesvigerne, hvorved jeg ſelvfølgelig nærmest tænker paa de danſſindede Slesvigere. Ganſke paa ſamme Maade er det mig aldeles umuligt at indſee, at den Kulde, vi mulig møde fra nogle Sider derovreſtra — den overdrives ganſke viſt i de fleſte Tilfælde aldeles utilbørlig — ſkulde være nogenſomhelſt Grund til, at vi herinde ſkulde lægge Dølgemaal paa vore Anſkueller i den Henſeende. De ærede Forſlagsſtillere have ganſke viſt ikke undgaaet al Skandinaviſme, Haabet have de ladet ſtaa, og deri ligger dog Noget. Forøvrigt var det jo dette Ord „Haab“, ſom det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hanſen) idelig vendte tilbage til, han vilde ikke være med til at tale om Haab, om at Slesvig kunde komme tilbage. Jeg troer ikke, at den Tanke, ſom har dicteret dette Vædringsforſlag, har Medhold i det danſke Sprog. Der er dog nogen Forſjel paa Haab og Forviſning; vi kunne ikke nære nogen Forviſning om, hvad der vil ſkee i den nærmefte Fremtid, men noget ganſke Andet er at nære Haab om, at Noget vil ſkee. Der ligger ikke

Rettelſe.

Spalte 388, Linie 10 fraenden: „Jeg vil indeſtaa for“ i. „Jeg vil ikke indeſtaa for“.